

Arrest

nr. 81 809 van 29 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 27 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 april 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 29 april 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BOTTELIER, die in opvolging van advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, komt op 11 april 2005 België binnen en dient op dezelfde dag een asielaanvraag in als niet-begeleide minderjarige.

Op 12 april 2005 wordt verzoeker als niet-begeleide minderjarige vreemdeling onder de hoede van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie geplaatst.

Op 14 juli 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel tot terugbrenging.

Op 29 september 2005 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Verzoeker gaat hiertegen in beroep bij de Raad van State die bij arrest nr. 201.013 van 17 februari 2010 de afstand van het geding vaststelt.

Op 6 oktober 2005 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toen geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 24 oktober 2005, 1 februari 2006, 23 mei 2006 en 26 mei 2006 dient verzoeker per faxbericht aanvullingen in.

Op 21 oktober 2005 bereikt verzoeker de leeftijd van achttien jaar en stelt de Dienst Voogdij van de FOD Justitie vast dat de voogdij over verzoeker van rechtswege is beëindigd.

Op 4 juli 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf *d.d.* 6 oktober 2005 onontvankelijk wordt verklaard.

Op 20 juli 2007 wordt aan verzoeker bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

Op 11 september 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 6 december 2007 dient verzoeker hierop een aanvulling in.

Op 13 juni 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Op 2 juli 2008 wordt aan verzoeker bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

Op 9 juli 2008 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 10 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Op 20 mei 2009 wordt aan verzoeker bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

Op 26 mei 2009 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 25 september 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 15 oktober 2009 dient verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 1 februari 2010 dient verzoeker een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 15 juli 2010 dient verzoeker hierop een aanvulling in.

Op 28 juli 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 29 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers aanvragen om machtiging tot verblijf *d.d.* 15 oktober 2009 en 1 februari 2010 onontvankelijk doch ongegrond worden verklaard. Verzoeker gaat hiertegen in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 51 029 van 10 november 2010 het beroep verwerpt.

Op 7 augustus 2010 wordt aan verzoeker bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

Op 6 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf *d.d.* 28 juli 2010 onontvankelijk wordt verklaard.

Op 1 december 2010 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 31 december 2010 dient verzoeker een zesde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De lokale politie van Roeselare verricht een woonstcontrole en stelt op 8 januari 2011 vast dat verzoeker op het door hem opgegeven adres woont.

Op 18 februari 2011 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 20 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 31 december 2010 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 31.12.2010 werd ingediend door :

M., O. (...)

nationaliteit: Oekraïne (Rep.)

geboren te (...) op 21.10.1987

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich opnieuw – door middel van indiening van het typeformulier voor regularisatie – op de criteria van de instructies van 19.07.2009, waarbij werd aangekruist dat hij meent zich te kunnen beroepen op een onredelijk lange asielprocedure, met inbegrip van de procedure bij de Raad van State en/of de regularisatieprocedure. Zoals in de vorige beslissing van 29.07.2010, hem betekend op datum van 07.08.2010, werd aangegeven, voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden om hiervoor in aanmerking te komen. Hij diende een asielaanvraag in op 11.04.2005, die werd afgesloten op 30.09.2005 met de beslissing 'niet ontvankelijk' door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen, hem betekend op 03.10.2005. Vervolgens diende betrokkene een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad van State, afgesloten op 25.02.2010. In totaal duurde de asielprocedure van betrokkene ongeveer 6 maanden en met de procedure bij de Raad van State inbegrepen in totaal ongeveer 4 jaar 10 maanden en 14 dagen en dus niet de vooropgestelde 5 jaar die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van een lange asielprocedure. Betrokkene had eveneens geen aanvraag tot regularisatie hangende op 18.03.2008 (hij diende een aanvraag om verblijfsmachtiging in op datum van 24.10.2005 maar deze aanvraag werd verworpen op 04.07.2007 zijnde voor de datum van 18.03.2008 en was dus op die datum van 18.03.2008 niet meer hangende) en voldoet bijgevolg niet aan de opgestelde voorwaarden om in aanmerking te kunnen komen voor regularisatie op basis van een langdurige asielprocedure (procedure bij de Raad van State en/of regularisatieaanvraag moet hangende zijn op 18.03.2008).

Voor de prangende humanitaire situaties zoals opgesomd in de punten 2.1 tot en met 2.7 van de instructie komt jongeheer M. O. niet in aanmerking. Hij is immers geen ouder van een Belgisch of EU-kind, geen familielid van een EU-burger, had geen onbeperkt verblijf in België als minderjarige, heeft geen echtgenote met een verschillende nationaliteit en hij geniet niet van een Belgisch (invaliditeits)pensioen. Jongeheer M. O. komt niet in aanmerking voor punt 2.7 van de vernietigde instructies van 19.07.2009 daar hij geen schoolgaand kind heeft op 01.09.2007. Betrokkene geeft verder ook niet aan waarom hij zich buiten de reeds opgesomde elementen in een prangende humanitaire situatie bevindt. Het is aan betrokkene om aan te geven en te bewijzen waarom hij zich in een prangende humanitaire situatie zou bevinden.

Het feit dat betrokkene sinds april 2005 in België verblijft, taalcursussen Nederlands volgende via CVO '3 Hofsteden', sport bij voetbalclub Roeselare, een deeltijdse vorming voor allochtone jongeren volgde

georgansieerd door het Centrum voor Levensvorming Oost-Vlaanderen en zijn begeleidster Algemene Vorming hem aangenaam en leergierig vindt, is zeker bewonderenswaardig maar kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

In het dossier van betrokkene zit een attest van het 'Centre d'Accueil de Virton' betreffende mevrouw S. N. waarbij wordt aangegeven dat zij zwanger is. De band tussen haar en jongheer M. is niet bewezen. Mevrouw blijkt gehuwd te zijn met een andere heer. Verder is er geen spoor terug te vinden van een geboorteakte waarbij jongheer M. het kind zou erkend hebben. Het is aan betrokkene om bewijzen aan te brengen. Met dit element kan bijgevolg verder geen rekening worden gehouden.

Betrokkene brengt ook een medisch attest aan dd. 15.07.2010 waarbij wordt aangegeven dat jongheer M. lijdt aan nachtmerries, zweetaanvallen, stress, angst, paniekaanvallen en depressie. Hij heeft schrik om terug te moeten keren naar zijn land van herkomst zonder aan te geven waarom. Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene; de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene echter vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17/05/2007 (BS 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15/09/2006: via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker geen ernstig middel aanvoert en niet aantoon op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, omdat het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. Het is bijgevolg niet nodig de opgeworpen exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"EERSTE MIDDEL:

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending art. 3 EVRM.

Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker niet zou voldoen aan de criteria zoals deze opgenomen zijn in de instructie van 19.07.2009, en waaromtrent de staatssecretaris Wathelet zich geëngageerd heeft om ze toe te passen, meer specifiek de ingeroepen criteria 1.2 en 2.8.

Daarnaast wordt gesteld dat de overige elementen die worden aangebracht niets afdoen aan de voorwaarden gesteld in de instructie voormeld.

De bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin wordt geargumenteed, minstens impliciet, dat enkel nog de criteria van de instructie van 19.07.2009 zouden moeten onderzocht worden en andere criteria zonder meer afgewezen worden.

Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij het recht op regularisatie gaat beperken tot de personen die voldoen aan de criteria die voorzien zijn in de voormelde instructie.

Naast de toekenning van regularisatie op basis van de criteria vermeld in deze instructie, bestaat nog steeds de mogelijkheid om tevens regularisatie te bekomen voor personen die niet voldoen aan de criteria hierin vermeld.

De instructie van 19.07.2009 creëert een recht op regularisatie voor diegenen die voldoen aan de criteria, doch kan geenszins aangewend worden als enig argument om personen, zoals verzoekers, die niet voldoen aan de criteria, zomaar te gaan afwijzen.

Het dossier van deze personen dient eveneens op de aanwezigheid van andere elementen onderzocht worden.

Het is geenszins zo dat zoals verwerende partij pleegt te argumenteren dat ingevolge de instructie van 19.07.2009 minder mogelijkheden zouden bestaan voor de personen die niet aan de erin opgenomen criteria voldoen.

De instructie creëert een vermoeden, de niet-toepasselijkheid van de instructie heeft enkel tot gevolg dat het vermoeden niet kan ingeroepen worden, en dat het dossier op zijn andere elementen dient onderzocht te worden.

Door anders te oordelen en te handelen schendt de beslissing op manifeste wijze het art. 9 BIS Vreemdelingenwet en beperkt zij ten onrechte, impliciet doch zeker, de toepassing van dit artikel tot de criteria van de instructie 19.07.2009.

Minstens is het zo dat ook in de criteria van de instructie 19.07.2009 er een "catch all"-criterium is opgenomen dewelke toelaat om regularisatie toe te kennen aan personen in "andere prangende humanitaire situaties".

Dit laatste criterium heeft tot gevolg dat elkeen die niet aan de expliciet omschreven criteria voldoet doch wel buitengewone omstandigheden kan aantonen en een prangende humanitaire situatie wél in aanmerking komt voor regularisatie.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verzoeker beroept zich dienaangaande op de rechtspraak van uw zetel uit her verleden waarin werd geoordeeld dat verzoekers die weliswaar niet voldeden aan de duur van de procedure zoals voorzien door de wet, doch enkele weken tekort kwamen, en anderzijds bewijzen goed geïntegreerd te zijn, toch geacht werden te voldoen aan de vereiste criteria."

3.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat in het eerste middel niet nader wordt ingegaan op de voorgehouden schending van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Dit onderdeel van het middel is volgens de verwerende partij onontvankelijk.

De verwerende partij laat gelden dat de instructie van 19 juli 2009 concrete situaties opsomt waarin de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan toestaan. De verwerende partij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De verwerende partij meent dat verzoeker zich beperkt tot het uiten van theoretische beschouwingen zonder *in concreto* aan te geven op welk element hij zich zou hebben beroepen in zijn aanvraag waarop niet werd geantwoord in de bestreden beslissing. Nazicht van de aanvraag leert overigens dat verzoekers raadsman in zijn begeleidend schrijven geen argumentatie heeft ontwikkeld maar enkel het ingevulde modelformulier en een stukkenbundel heeft overgemaakt. *In casu* toont verzoeker volgens de verwerende partij niet aan dat hij zich op bepaalde gegevens zou hebben beroepen die niet in overweging werden genomen. De gemachtigde heeft in het kader van zijn ruime appreciatiebevoegdheid duidelijk aangegeven om welke reden de door verzoekers aangehaalde elementen niet konden leiden tot de regularisatie van verzoekers. De verwerende partij merkt tevens op dat het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toekomt om te oordelen dat de duur van zijn asielaanvraag en de voorgelegde elementen van integratie toch zouden volstaan om verzoeker te machtigen tot verblijf.

3.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve

overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Ter terechtzitting wordt er gewezen op de arresten met nummers 215.571 en 216.651, uitgesproken op 5 oktober 2011 en 1 december 2011 door de Raad van State en op de inhoud ervan. De advocaat van verzoeker heeft geen opmerkingen.

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan hij tevens de schending aanvoert.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoekster. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat

“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Verzoeker voert aan dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt geschonden omdat uit de bestreden beslissing blijkt dat enkel nog de criteria van de instructie zouden moeten worden onderzocht en dat andere criteria zonder meer worden afgewezen. Verzoeker meent dat zijn dossier ook op de andere elementen moest worden onderzocht.

In zijn aanvraag van 31 december 2010 haalde verzoeker volgende elementen aan inzake de gegrondheid van zijn aanvraag:

- onredelijk lange asielprocedure;
- andere prangende humanitaire situaties.

Verzoeker voegde bij deze aanvraag een stukkenbundel met daarin onder andere een overzicht van zijn asielprocedure, zijn vorige aanvragen op grond van artikel 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet, en stukken inzake zijn integratie, namelijk een ongedateerd bewijs dat hij regelmatig de lessen bijgewoond heeft, een attest van 12 januari 2006 dat verzoeker op regelmatige basis de cursus Nederlands volgt, een attest van de centrumarts van het onthaalcentrum te Virton van 24 maart 2006 dat mevrouw N.S. zwanger is, een evaluatierapport van verzoeker van juni 2005 van het Centrum voor Levensvorming Oost-Vlaanderen en een attest van regelmatige deelname aan het programma Deeltijdse Vorming voor Allochtone Jongeren van april tot en met juni 2005, een ongedateerd krantenartikel waaruit blijkt dat verzoeker voetbalt bij Club Roeselare.

In de bestreden beslissing wordt omtrent de door verzoeker aangevoerde criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 het volgende overwogen:

“Betrokkene beroept zich opnieuw – door middel van indiening van het typeformulier voor regularisatie – op de criteria van de instructies van 19.07.2009, waarbij werd aangekruist dat hij meent zich te kunnen beroepen op een onredelijk lange asielprocedure, met inbegrip van de procedure bij de Raad van State en/of de regularisatieprocedure. Zoals in de vorige beslissing van 29.07.2010, hem betekend op datum van 07.08.2010, werd aangegeven, voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden om hiervoor in aanmerking te komen. Hij diende een asielaanvraag in op 11.04.2005, die werd afgesloten op 30.09.2005 met de beslissing ‘niet ontvankelijk’ door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen, hem betekend op 03.10.2005. Vervolgens diende betrokkene een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad van State, afgesloten op 25.02.2010. In totaal duurde de asielprocedure van betrokkene ongeveer 6 maanden en met de procedure bij de Raad van State inbegrepen in totaal ongeveer 4 jaar 10 maanden en 14 dagen en dus niet de vooropgestelde 5 jaar die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van een lange asielprocedure. Betrokkene had eveneens geen aanvraag tot regularisatie hangende op 18.03.2008 (hij diende een aanvraag om verblijfsmachtiging in op datum van 24.10.2005 maar deze aanvraag werd verworpen op 04.07.2007 zijnde voor de datum van 18.03.2008 en was dus op die datum van 18.03.2008 niet meer hangende) en voldoet bijgevolg niet aan de opgestelde voorwaarden om in aanmerking te kunnen komen voor regularisatie op basis van een langdurige asielprocedure (procedure bij de Raad van State en/of regularisatieaanvraag moet hangende zijn op 18.03.2008).

Voor de prangende humanitaire situaties zoals opgesomd in de punten 2.1 tot en met 2.7 van de instructie komt jongheer M. O. niet in aanmerking. Hij is immers geen ouder van een Belgisch of EU-kind, geen familielid van een EU-burger, had geen onbeperkt verblijf in België als minderjarige, heeft geen echtgenote met een verschillende nationaliteit en hij geniet niet van een Belgisch (invaliditeits)pensioen. Jongheer M. O. komt niet in aanmerking voor punt 2.7 van de vernietigde

instructies van 19.07.2009 daar hij geen schoolgaand kind heeft op 01.09.2007. Betrokkene geeft verder ook niet aan waarom hij zich buiten de reeds opgesomde elementen in een prangende humanitaire situatie bevindt. Het is aan betrokkene om aan te geven en te bewijzen waarom hij zich in een prangende humanitaire situatie zou bevinden.”

Hieruit blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf hoofdzakelijk ongegrond wordt verklaard omdat niet is voldaan aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie van 19 juli 2009 aangaande de duur van de asielprocedure en de prangende humanitaire situatie. Deze voorwaarden worden als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen voorwaarden inzake de duur van de asielprocedure of inzake een prangende humanitaire situatie, zodat *in casu* voorwaarden werden toegevoegd aan de wet (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan in de hierboven weergegeven mate worden aangenomen.

3.3.2. De bestreden beslissing bevat echter nog andere motieven. Er dient bijgevolg te worden nagegaan of deze andere motieven kunnen volstaan om de aanvraag ongegrond te verklaren. Deze andere motieven luiden als volgt:

Het feit dat betrokkene sinds april 2005 in België verblijft, taalcursussen Nederlands volgende via CVO ‘3 Hofsteden’, sport bij voetbalclub Roeselare, een deeltijdse vorming voor allochtone jongeren volgde georganiseerd door het Centrum voor Levensvorming Oost-Vlaanderen en zijn begeleidster Algemene Vorming hem aangenaam en leergierig vindt, is zeker bewonderenswaardig maar kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

In het dossier van betrokkene zit een attest van het ‘Centre d’Accueil de Virton’ betreffende mevrouw S. N. waarbij wordt aangegeven dat zij zwanger is. De band tussen haar en jongeheer M. is niet bewezen. Mevrouw blijkt gehuwd te zijn met een andere heer. Verder is er geen spoor terug te vinden van een geboorteakte waarbij jongeheer M. het kind zou erkend hebben. Het is aan betrokkene om bewijzen aan te brengen. Met dit element kan bijgevolg verder geen rekening worden gehouden.”

Hieruit blijkt dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt geantwoord op de door verzoeker voorgelegde stukken aangaande de zwangerschap van S.V. Verzoeker toont niet aan dat deze motieven kennelijk onredelijk zijn of steunen op een foutieve feitenvinding.

Op het element van verzoekers integratie, namelijk zijn verblijf in België sinds april 2005, het volgen van taalcursussen Nederlands, zijn aansluiting bij voetbalclub Roeselare, het volgen van een deeltijdse vorming voor allochtone jongeren en de gunstige beoordeling door zijn begeleidster Algemene Vorming, wordt echter enkel geantwoord door een verwijzing naar de voorschriften van de vernietigde instructie, namelijk dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden hiervan, zodat deze elementen niet verder in aanmerking worden genomen en niet worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit houdt een schending in van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De omstandigheid dat verzoeker in het verzoekschrift niet aangeeft met welke elementen uit zijn aanvraag geen rekening werd gehouden en dat zijn aanvraag slechts bestaat uit een voorgedrukt formulier met twee aangekruiste criteria, zoals de verwerende partij aanvoert in haar nota, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker heeft bij zijn aanvraag een stukkenbundel voorgelegd inzake zijn integratie, en uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris op de hoogte was van al de elementen van het dossier van verzoeker. Deze elementen werden echter opzij geschoven uitsluitend omdat verzoeker niet voldoet aan de criteria van de door de Raad van State vernietigde instructie.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het eerste middel en van het tweede middel niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 april 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET